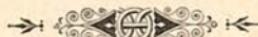

обрасло съ коприва и търне място, гдѣто змиите
виятъ гдѣздата си, тамъ бѣ отдалено място за
покойника

* * *

Нощта настѫпи. Въ срѣдъ този мракъ, ти-
хичко изъ улицитѣ, бѣрзаха нѣколко души за
гробищата. Тѣ вървѣха мълчишкомъ, наведени
и страхливо.

И въ тихия нощенъ часъ, нѣкои възмутени
хора даваха своята отплата на покойника: чу-
ваха се удари отъ камъни, които падаха върху
ковчега. Гласътъ на тѣзи удари далече разна-
сяше народната отплата: „погребватъ прѣда-
теля и търговеца съ човѣшки души — Пенко
Камзамаловъ.“

Малкиятъ докторъ.

Радкината малка кукла
Тази сутринъ отъ зори
Силна треска я затресе —
Въ огънь цѣла тя гори.

Охка, вайка Радка клета,
Па се чуди и не знай
Що да прави, — но веднага
Нѣщо хрумна ѝ на край.

Скокна тя и се отправи
У съсѣда си Василъ,
Че за докторъ той минава —
Колко кукли е спасиль!